

Lượng Giá Chính trị về cuốn “**Hắc Thư** về Chủ nghĩa Cộng Sản”

[A political evaluation of *Schwarzbuch des Kommunismus* * (*The Black Book of Communism*)]

By Ulrich Rippert

15 July 1998

Source: World Socialist Web Site – published by International Committee of the Fourth International.

Thường Đức dịch

Đầu tháng Năm, *Schwarzbuch des Kommunismus – Hắc Thư về Chủ nghĩa Cộng Sản* (tiếng Anh: *The Black Book of Communism*) xuất hiện ở Đức.

Nửa năm trước đó, bản gốc tiếng Pháp, *Le Livre Noir du Communisme*, bung ra một cuộc tranh luận sôi nổi và một làn sóng điểm sách. Xuyên qua gần một ngàn trang sách, nhiều tác giả được gom lại để buộc tội chống lại chủ nghĩa xã hội hay chủ nghĩa cộng sản. Bản tiếng Đức còn được phát triển thêm một chương khác nhằm nói đến “Những tội ác chính trị của Cộng hòa Dân chủ Đức [German Democratic Republic].”

Lời giới thiệu được viết bởi Stéphane Courtois, một cựu đồ đệ Mao, còn cộng thêm nhiều cái chết bị giết bởi “nhân danh chủ nghĩa cộng sản”. Bằng lối viết đó, ông ta đã gộp chung các hiện tượng lịch sử hoàn toàn khác biệt như nội chiến 1918-21, cưỡng bức tập thể hóa và cuộc Đại Khủng Bố ở Liên Bang Sô-viết, sự cai trị của Mao ở Trung Hoa và Pol Pot ở Campuchia, chế độ quân phiệt ở Ethiopia cùng những phong trào chính trị Châu Mỹ La-tinh khác nhau –từ phong trào Sandinistas ở Nicaragua cho đến “Con Đường Tươi Sáng” ở Peru.

Ông ta đã đặt kê con số 100 triệu người chết với số nạn nhân của chủ nghĩa phát xít, được tính toán bớt nghiệt ngã hơn, bằng con số 25 triệu. Thế rồi, ông ta kết luận chủ nghĩa cộng sản cũng tệ hại như chủ nghĩa phát-xít, nếu không nói là tệ hơn.

Đối với một công trình lịch sử nghiêm chỉnh, cuốn sách này hoàn toàn vô giá trị. Nó coi thường một cách thiếu cận sự khác biệt về nền tảng giai cấp, chương trình và quyền lợi xã hội của toàn bộ của các phong trào bằng mô tả giản đơn là “người cộng sản”.

Chúng tôi muốn làm sáng tỏ những khía cạnh phản động và những tuyên bố chống-Mác bởi các tác giả của cuốn sách và phản bác họ.

Những bình luận sau đây là lượng giá chính trị về cuốn sách.

Một trăm năm mươi năm sau khi xuất bản Tuyên Ngôn Cộng Sản, cuộc tranh luận về chủ nghĩa cộng sản đã khơi mào trở lại. Nó khơi mào với bản cáo trạng bao quát – làm thế nào khác được trong một xã hội bị phân chia sâu xa và đang lao đầu bên bờ vực thẳm; một lần cho tất cả sự cáo chung những gì mà chủ nghĩa cộng sản đã kêu gọi cho một xã hội tự do, công lý và bình đẳng.

Tình trạng xã hội đáng ghê sợ ngày hôm nay và cơn bão tố xã hội đang đến đã kích động Stéphane Courtois cùng những tác giả và những kẻ thi đua khác về bản cáo trạng, rằng họ cảm tưởng bị cưỡng bách cày xới một núi tử thi của thế kỷ để lật nhào chủ nghĩa cộng sản và chủ nghĩa xã hội.

Lời giới thiệu và hậu từ do Courtois viết đích thật là một bản cáo trạng đáng nguyền rủa về vai trò sử gia của ông ta. Nếu người ta đem áp dụng tiêu chuẩn viết lách của ông, thì tội ác với sự nhân danh Thiên Chúa Giáo tạo ra – từ Thập Tự Chiến đến các Tòa-án-xử-người-khác-đạo cho tới sau này các “Đường dây Chuột cống” [“Rattenlinie”] (đường dây bí mật được tổ chức bởi Giáo Hội Công Giáo để giúp các tên đồ tể Quốc Xã từ Đức trốn thoát qua Châu Mỹ Latin) –ghê tởm hơn nhiều. Với bằng chứng này, kẻ đi thuyết giáo ở thành Nazareth 2.000 năm trước đây đã sáng lập ra một tổ chức khủng bố lớn nhất của nhân loại.

Với vai trò của một chính khách, Courtois đã nói hộ cho một tầng lớp xã hội nào đó. Những kẻ cấp tiến đang lão hóa của thế hệ 1968 đang soạn mình để cầm chịch một xã hội mà hiện tại đang ở một dạng còn tệ hại hơn cả thời điểm họ là những quần chúng sinh viên đấu tranh trong lứa tuổi thanh xuân.

Họ là những người ở phía tả từ tinh thần tiến bộ của ngày hôm qua giờ đây lại chính là những kẻ cực kỳ bảo vệ cho mối quan hệ xã hội hiện hữu, gồm cả tình trạng thất nghiệp tập thể, sự phân hóa xã hội và hủy hoại quyền dân chủ.

Sự tiến hóa của những con người như Courtois, mang nhiều khía cạnh.

Một nhà tâm lý học sẽ cho thấy anh chàng sinh viên trẻ ngày ấy, bị thứ dịch lòng thiếu-tự-tin, đi phân phát những cuốn *Tiểu Hồng Thư/ Sách Đỏ* của Mao (Little Red Book) và ném bom chai Molotov vào các trạm cảnh sát nhằm được các đồng chí sinh viên của mình thừa nhận, ở vào thời điểm cấp tiến được xem như là người “bảnh”. Ba mươi năm sau, các anh chàng này lại cùng sự hối thúc mình sẽ được nhìn nhận như là người chống cộng đầy thách thức, khi mà sự lập ngôn “kết liễu chủ nghĩa cộng sản” được xem là thời thượng.

Một nhà xã hội học sẽ giải thích rằng, những chàng thanh niên trẻ tiến bộ đấu tranh của thập niên 1960 trực diện chống lại một xã hội giàu có, mà trong đó phần

lớn sinh viên bị loại trừ. Ba thập niên sau, những kẻ xuống đường ấy lại chính là những người đang thừa hưởng gia tài. Ngày nay, hơn hai phần ba số người giàu có lại nằm trong số họ. Sự quyết tâm của họ chính là để bảo vệ cho một hệ thống còn tệ hại hơn là thời điểm họ từng đấu tranh chống lại.

Tuy thế, một người Mác-xít, phải làm cho sáng tỏ rằng sự gào thét chống-cộng của những anh chàng lứa tuổi ngũ thập này, chính là sự tôn thờ chủ-nghĩa-Stalin của những cậu sinh viên vào lứa tuổi 20, đã gần kề sự bại liệt.

Điều gì đã lôi cuốn Courtois và những người như ông ta về những cụm từ đần độn và ngu ngốc trong cuốn *Tiểu Hồng Thư* của Mao ? Họ đã nghĩ thay đổi xã hội, không phải là hành động độc lập của những công nhân nhưng là chống lại họ. Họ tìm kiếm một sự chuyển hóa xã hội từ trên cao, bằng phương tiện của một chế độ độc tài, ở đó vai trò người sinh viên –như trong cuộc Cách Mạng Văn Hóa của Mao –giữ một vai trò nòng cốt. Kể cả việc vào thời điểm ấy, người ta đã biết rằng Chủ-nghĩa-Stalin và biến thể của nó là Mao-ít chính là những chế độ độc tài và họ đã đàn áp một cách tàn bạo bất cứ một phong trào độc lập nào của giai cấp lao động, và đã ủy nhiệm những tội ác kinh hoàng nhất trong sự nhân danh chủ nghĩa xã hội.

Courtois đã biểu lộ không chút xấu hổ là ông ta đã không học hỏi được điều gì về nó trong suốt 30 năm qua. Chống-chủ-nghĩa-Mác theo tinh thần Stalinít và Mao-ít của ông ta chỉ trở thành tinh thần tư sản chống cộng cuồng loạn.

Cuốn *Hắc Thư về Chủ nghĩa Cộng Sản* đang làm tái sinh một sự dối trá lớn nhất của thế kỷ này : chủ nghĩa Stalin = chủ nghĩa cộng sản. Nhưng điều kiện để làm việc này càng trở nên vô nghĩa. Nguồn gốc của sự sai lầm này, những chế độ Stalinít của Liên Bang Sô-viết và những quốc gia chư hầu của nó, đã biến mất. Nhiều văn khố đã được mở ra. Những tài liệu mới tiết lộ vai trò khủng bố thật sự của những tên đồ đệ Stalin được soi sáng từng ngày.

Nhà sử học Nga Vadim Rogovin vừa cho xuất bản cuốn sách thứ sáu về lịch sử nổi dãi của Đối Lập cánh Tả. Căn cứ vào những tài liệu sử đa diện của ông, đã xác nhận rằng những đàn áp khủng bố và hủy diệt được thực thi bởi chế độ Stalin, trên hết, là nhằm vào cánh tả, thành phần đối kháng theo xã hội chủ nghĩa.

Khủng bố Stalin-ít không những làm mất danh dự Cách Mạng Nga, nó còn là sản phẩm phản động. Chủ nghĩa Stalin không những nhục mạ chủ nghĩa xã hội hay chủ nghĩa cộng sản, mà còn chống lại nó.

Những phiên tòa ở Moscow 60 năm trước đây, nhiều nhà lãnh đạo thượng thặng nhất của cách mạng đã bị buộc tội dựa trên những cáo buộc sai trái rồi bị xử tử, nhiều chính phủ dân chủ đã gửi các quan sát viên đến tham dự các phiên tòa. Nhà văn Đức Lion Feuchtwanger và lý thuyết gia Ernst Bloch đã ủng hộ các phiên tòa

của Stalin, kể cả Cố vấn Vua Anh và thành viên Đảng bảo thủ Tory, D.N. Pritt. Nhà văn Pháp Romain Rolland và Hiệp hội Nhân Quyền Pháp cũng hỗ trợ Stalin và muốn thanh tẩy hóa các phiên tòa nhằm vào lợi ích của hiệp ước Pháp-Sôviết. Thế là mọi phương tiện được biện minh cho cứu cánh yêu nước.

Tuy vậy, trong lúc đó, cánh Tả Đối lập xã hội chủ nghĩa dưới sự lãnh đạo của Leon Trotsky tuyên bố những phiên tòa Moscow, là hai trong một tổng thể ở đỉnh cao của khủng bố Stalinít. Nó biểu hiện sự nổi dai ghê tởm sự đàn áp của Stalinít ngược đảo với sự tiến bộ của cách mạng. Cách mạng tháng Mười Nga đã cho một bước nhảy vọt tiến bộ xuất sắc trong lịch sử. Nhưng do bởi các phong trào công nhân ở nhiều quốc gia bị đánh bại thê thảm làm cho cách mạng bị biệt lập và phe phản động mạnh thêm. Sự man rợ của xã hội Nga cũ thực sự bị một cuộc trả thù khủng khiếp, dưới hình thức độc tài Stalinít.

Trotsky đã viết một tập sách mỏng : *Đạo lý của Họ và của Chúng Ta* (Their Morals and Ours) năm 1938. Đó là tập sách trực tiếp chống lại cha đẻ của bọn ít học ngày nay, ông miêu tả khủng bố Stalinít như là hậu quả logic của Chủ-nghĩa-Bôn-sê-víc : “Cách Mạng tháng Mười thủ tiêu mọi đặc quyền, khởi chiến chống sự bất bình đẳng xã hội, thay thế bộ máy quan liêu bằng hệ thống tự quản của những người lao động siêng năng, thủ tiêu một nền ngoại giao bí mật, phấn đấu hoàn thiện một tổng thể quan hệ xã hội trong sáng. Trong khi chủ-nghĩa-Stalin tái lập mọi hình thức đặc quyền, thãm nhuần sự bất bình đẳng bằng một cá chất kích động, bóp nghẹt mọi sinh hoạt quần chúng tự phát dưới sự công an trị, chuyển hoá nền hành chính thành độc quyền của một nhóm đầu sỏ điện Kremlin và phục hồi chủ nghĩa sùng bái vật chất bằng hình thái của một nền quân chủ chuyên chế không tưởng tượng nổi... Sự trì độn đạo lý và trí thức vô giới hạn được đem ra để nhận diện đạo lý công an phản động của chủ-nghĩa-Stalin với đạo đức cách mạng của những người Bôn-sê-vích (*Their Morals and Ours*, New Park, pp. 22-23).

Có ai có thể giải thích hay hơn nữa?

Từ đó đến giờ, nhiều sử gia đã chối từ đối diện với sự kiện lịch sử. Họ đặt bạo động của giải phóng ngang tầm với bạo động của đàn áp, và đối vị nó bằng khái niệm trừu tượng là “dân chủ”. Nhưng nền dân chủ tư sản cũng có lịch sử riêng của nó. Nó không chỉ có trong những năm đầu của *Thermidor và Banapartism* (tác phẩm của L. Trotsky viết năm 1931, về cuộc Cách Mạng Pháp ngày 27/7/1794 (Thermidor = tháng ẩm), chấm dứt sự cai trị bằng khủng bố của Robespierre –chú của người dịch) sau Cách Mạng Pháp bạo lực ngự trị và máu đổ khắp nơi. Những chính quyền dân chủ nhẫ tâm không màng tới ước vọng của đại đa số quần chúng, tạo chiến tranh và nội chiến, và một vài kẻ độc tài thì dùng nghị trường như những viên gạch lót đường để đi tới quyền lực.

Từ ngữ trù tượng “dân chủ” được dùng để bảo vệ cho một xã hội với sự cai trị bằng bạo lực chính trị và xã hội trần truồng. Tuy nhiên, cơn giận dữ đang rỉ ra trong từng ‘lỗ chân lông’ của xã hội này và sự đối kháng đang gia tăng.

Dù là sự thảo luận về chủ nghĩa cộng sản đang bắt đầu bằng những bước lùi – với sự phi báng và buộc tội –thì nó cũng đã nở ra và đâm rễ trong xã hội từ lâu. Tuy thế, nhiều sử gia thiếu trí có thể lập lại cùng những điều huyễn hoặc xưa cũ và buộc tội những người cộng sản với những tội ác của chủ-nghĩa-Stalin, sự thật lịch sử không thể bị đè nén lâu hơn nữa. Và sự thật đó chính là nguồn gốc vĩ đại về sự lớn mạnh đang hồi sinh của những phong trào công nhân cách mạng.

Nhưng xin có lời cho sự buộc tội : sự kiện mà anh tuyên bố là nỗi ám ảnh của kẻ chết, có nghĩa là nó đang sống. Tinh thần chống-cộng của anh chẳng dù họa được một ai mà nó chỉ phơi trần chính anh. Chính anh đơn thuần xác nhận rằng những người Trótxkit luôn luôn nói, chủ-nghĩa-Stalin là chủ nghĩa chống-cách-mạng xuyên suốt.

Thường Đức

Tuesday, March 28, 2006

* Schawrzbuch des Kommunismus : *Unterdrückung, Verbrechen und Terror*,

[The Black Book of Communism : Repression, Criminality and Terror], Stéphan Courtois (ed.), Piper Verlag, Munich, 1998.

© Copyright 2006 giaodiem.us
posted: 28.3.2006